

Pilipino – Filipino

Ano ang Posibleng...

Ni John Shortell

Copyright © 2004 to 20 21

Ito ay isang kwento na sorpresahin ka at maaaring nahihirapan kang tanggapin ang totoong nangyari. Kung ikaw ay nakaranas ng isang "himala tulad ng" kaganapan sa iyong sarili, o naging saksi sa isa, ngayon alam mo na ikaw ay hindi nag-iisa at ito 's ok na makipag-usap tungkol dito. Marami sa mga himalang ito ang nangyayari at tinatangal sila ng mga tao dahil sa ugali ng mga nasa paligid nila. Biniyayaan ako ng isang ina na naniniwala sa mga himala at kinupkop iyon sa loob ko.

Ito isn't lamang ng isang kuwento, ito 's isang pagkakataon para sa iyo upang malaman na ang anumang bagay ay posible sa iyong sariling buhay. Sa pamamagitan ng kwento ay pag-uusapan ko ang tungkol sa natutunan ko at kung paano ko nagawang sanayin at paunlarin ang mga kasanayang ito, na sa palagay ko mayroon tayo lahat.

Hindi ko lang hulaan kung ano ang kailangan, bagaman maaga sa aking buhay ay pinagkakatiwalaan ko ang intuitively na nalalaman ko at sa edad na 28 nagsimula akong aktibong sanayin, sanayin at paunlarin ang mga kasanayang ito sa puntong ang kuwentong ito ay hindi lamang posible, ngunit marahil, marahil, kahit na hindi maiiwasan. Ang aking hangarin ay ipakita sa iyo na maaari mong malaman ang mga kasanayang ito at lumikha ng pagbabago sa iyong buhay anuman ang mga pangyayaring nahanap mo ang iyong sarili.

Kung interesado kang muling makuha ang kontrol sa iyong buhay at mga pangyayari pagkatapos basahin at makipag-ugnay sa akin upang masimulan din namin ang proseso para sa iyo. Kung ikaw pa ay nasa kontrol ng lahat ng bagay at ito ay makinis paglalayag para sa iyo pagkatapos ikaw ay tulad ng sa akin. Hindi ako ay naghahanap para sa anumang bagay tulad ng kung ano ako nag-aalok dito, dahil ako ay nai-matagumpay at ay paglikha ng mas maliit na mga himala na sa aking buhay. Ano natanto ko ay na kung ano ang inaalok sa akin kapag ako ay 28 paganahin d'akin upang madaling magturo sa iba na gawin nang eksakto kung ano ang ginagawa ko. Karamihan sa aking buhay ay pag-uusapan ko ito sa iba at wala sila sa isang lugar na kanilang tinanggap o naunawaan kung ano ang ibinabahagi ko. Ito ay baka ikaw din. Sa ilan sa atin, ang ating aralin ay upang maging mas mahusay sa pagbabahagi sa iba ng alam na natin. Para sa iyong pag-aaral ng impormasyong ito para sa iyong sarili ang dapat unahin.

Alin man ito para sa iyo tinitiyak ko sa iyo na may halaga dito para sa iyo kahit na masira lang ang yelo na ang mga bagay na inakala nating imposible ay sa katunayan posible at maaaring maging malamang...

Ok kaya ang kwento ay nakatulog ako sa gulong ng aking kotse at tumakbo sa isang ulo ng poste at sa gabing iyon ay napunta sa Intensive care unit at hindi inaasahan ng mga tauhan ng medisina na mabuhay ako sa gabi. Sa susunod na araw nais mong alisin ang 1.5 ng aking baga at ilang iba pang mga organo .... Pagkalipas ng 2.5 araw ay lumabas ako ng ospital nang walang operasyon.

Kaya... ..

Ano ang Posibleng kapag... ..

- Alam ko ang sarili kong pakay
- Pinagkakatiwalaan ko ang aking sarili sa punto kung saan handa akong sundin ang aking pagnanasa at mga puso na hinahangad at pinahahalagahan ko ang aking sariling pagiging sensitibo at mga inspirasyon

Buhay bago ang aksidente sa sasakyan

Para sa buong buhay alam ko na tutulungan ko ang mga tao na magtiwala sa kanilang sarili at sa kanilang panloob na intuwisyon. Sinimulan ko ang isang negosyo na nagtuturo sa mga tao kung saan sila nanggaling, saan sila pupunta at kung bakit sila narito, na nauunawaan ang kanilang sarili sa espiritwal. Ako had been pagtuturo na ito part time mula noong 1987 .

Sa halip na palaguin ang pang- espiritwal na negosyong ito ay nakagambala ako at nagsimula ng isa pang negosyo .

Kapag ang aking negosyo ay lumalagong at talagang aalisin ito ay dahil nakatuon ako sa pagtulong sa mga tao sa kanilang kalusugan habang masigasig na nagtatrabaho sa aking sariling kalusugan. Kumuha ako ng hindi kapani-paniwalang malakas na mga pandagdag sa nutrisyon at pagbabahagi sa lahat ng aking mga resulta (na maaaring resulta ng mga suplementong ito) . Ito ay matapos kong simulang kunin ang mga pandagdag na ito na ang mga bagay ay tila nagsisimulang magbago sa aking katawan. Natutunan ko ng isang mahabang oras na nakalipas kapag ang isang tao ay tumatagal supplement at sila ay hindi makapansin ng anumang mga pagkakaiba pagkatapos ay ang supplement ay maaaring hindi sapat para sa taong iyon na pangangailangan. Panood ng buhay ng mga tao pagbabago, at makita ing ito lumilitaw na mabawi ang kanilang kalusugan at rid ding ang kanilang mga sarili sa mga sakit, na sila ay darating na lang tanggapin, ay napaka kagila para sa akin. Ginugol ko ang halos lahat ng aking buhay sa sakit at walang nakapagpaliwanag ng ilang mga simpleng katotohanan, na nang ipatupad ko ito, gumawa ng malaking pagkakaiba sa aking kalusugan. Noon na ako naging napaka-pokus sa pagtulong kung sino ang nais ng tulong.

Nangako ako sa aking sarili na kapag ang aking natitirang kita mula sa negosyong pangkalusugan ay umabot sa \$ 5000 sa isang buwan ay babalik ako sa pagtulong sa mga tao na maunawaan ang sarili ko sa espiritwal at ang paglalakbay sa buhay. Ang aking kita ay nagpatuloy na lumago nang higit sa \$ 10,000 sa isang buwan at nakalimutan ko ang aking pangako. Ang aking buong pokus ay naging tungkol sa pagbuo ng mas maraming kita. Kahit papaano nagsimula akong makinig sa mga tao sa paligid ko na ang pokus sa kanilang buhay ay pera. Hindi ko namalayan na nasa track *ako para sa* gusto *kong* gawin sa buhay *ko* .

Gaano kadalas nangyayari na ang sinisigawan ng ating mga puso, ipinagpaliban natin hanggang sa may ibang nangyari. Para sa karamihan ng mga tao ngayon, madalas itong nauugnay sa pera.

Noon iyon... ..

Aksidente sa sasakyan noong 29 Hunyo 2003

Nagpapadali ako ng isang kampo ng pamumuno para sa mga namumuno sa aming negosyo sa kalusugan noong katapusan ng linggo sa kanayunan. Ang lahat ay pagod at nagtungo pauwi sa hapon ng Linggo.

Umalis ako ng mga 4 pm habang may appointment ako pauwi para sa hapunan kasama ang ilang mga kliyente. Si Lynette (aking asawa noon), Helen (aking kapatid) at ilang iba pa ay patuloy na pinipilit na mayroon akong isang taong bumiyahe sa akin upang makasama ako. Napakalinaw ko na dapat akong mag-isa.

Tumuloy ako sa masidhing espiritu na talagang nalulugod sa gawaing nagawa namin sa katapusan ng linggo. Ang katapusan ng linggo ay tungkol sa pagtulong sa mga tao na maging responsable para sa kanilang tagumpay at mapagtanto na mayroon silang kontrol sa mga kinalabasan sa kanilang buhay.

Nakarating ako sa isang bayan halos isang oras sa tatlong oras na biyahe at pakiramdam ko ay pagod na pagod at inaantok ako. Sa kabilang panig ng bayang ito nakatulog ako sa gulong. Tila mayroong isang sumusunod at sinabi nila na nagsimula akong maghabi, ngunit nanatili sa gilid ng kalsada, at nagsimula ring bumagal.

Ang aking kotse ay umikot sa kalsada sa pamamagitan ng paparating na trapiko at nang mahagip ko ang kanal sa kabilang bahagi ng kalsada umusog ang airbag at nagising ako. Nang mapalaki ng mga airbag ang kotse napunan ang isang puting pulbos at sa gayon wala akong makita. Hindi ko magawa kung bakit wala akong makita.

Dahil wala talaga akong makita, wala akong ideya kung saan patnubayan ang kotse at nahagip ko ang isang tuod sa aking pintuan sa kanang bahagi, pinatnubayan ko ang kaliwa at pagkatapos ay tumama sa isang pilapil na may tubo dito (isang daanan) at ang dalawang gulong sa harap ay sumabog. Pagkatapos ay pinindot ko ang isang poste ng gate sa kanan at lumiko sa kaliwa. Naramdaman ko ang sasakyan na dumadaan sa gilid ng isang malaking pilak na papunta pababa. Ito ay isang malalim na "V" na kanal. Nasa ilalim ako ng kanal na patungo rito.

Ang alikabok ng airbag ay ngayon ay binabaan ng sapat para makita ko ang poste ng kuryente sa aking harapan ... napakabilis. Sinubukan kong umiwas at ang kotse ay hindi tumugon sa manibela sa lahat (nalaman ko mamaya ang mga gulong ay sumabog).

Ang instant na nakita ko ang pol na paparating , ang aking buhay flashing nakaraang aking mga mata . Nakita ko si Lynette (noon asawa) at Amber (Anak na babae 3 taong gulang) at ang aking hangarin at alam kong hindi ito ang aking oras upang mamatay.

Mariing sabi ko sa aking mga anghel

"Hindi ito, ang aking mga oras ay hindi up!"

Sa instant na sinabi ko ito, puting ilaw ang pumasok sa kotse mula sa itaas at pinalibutan ako ng isang pag-inog at binalot ako ng isang cocoon ng proteksiyon na enerhiya. Kasabay nito ay binigyan ako ng isang pangitain ng kotseng dumidabog sa poste at papahinga kasama ko ito at pagkatapos ay naglalakad ako sa harap ng sasakyan na may dalawang lalaking tumutulong, isa sa magkabilang panig ko. ALAM ko noon na magiging tama ako.

Nakarela ako at sumuko sa aksidente, alam kong maging maayos ako. ***Wala naman akong takot at buong tiwala .***

Nanatili akong may malay sa buong oras at sa pamamahinga ng kotse alam kong seryoso ang pinsala sa aking dibdib ngunit hindi ko pinapayagan, kahit na sa isang maliit na segundo, naisip kong mamamatay ako. Nagtiwala ako sa pangitain na natanggap ko mula sa aking pangkat ng mga spiritual helpers sa akin na naglalakad palayo sa aksidente at maging maayos.

Ang kotse ay tumama sa poste (tinantiya ng pulisya na 85 km / oras) sa gitna ng harap ng kotse at pagkatapos ay nagpahinga. Sinabi ng sumusunod sa akin na binilisan ko ang poste. Maliwanag na nangyayari ito dahil ang mga tao ay hindi napagtanto na ang kanilang pinabilis ay hindi ang preno.

Nagpahinga ang kotse at pilit akong nagpupumilit na magkaroon ng hangin sa aking baga. Ito ay tulad ng pag-winded (kalaunan nalaman ko na ang aking baga ay napupuno ng dugo).

Walang dugo kahit saan. Sa katunayan ang natanggap kong hiwa mula sa aksidente ay ang isang maliit na hiwa sa aking kanang shin na tumulo lamang ng isang sentimo ng dugo.

Dalawang lalaki ang tumakbo papunta sa aking gilid ng kotse at sumigaw ako na ang kotse ay nasusunog (ang alikabok mula sa airbag ay parang usok) tinangka nilang buksan ang pinto ng kotse at pinabalikwas mula sa mga pagkabigla ng kuryente.

Nalaman namin na ang kotse ay nakuryente ng baterya ng kotse.

Nakahinga na ako ng maliliit.

Mahinahon akong kumuha ng isang roll ng cash na \$ 700 na mayroon ako sa console at sa aking mobile phone.

Sinubukan nila ng maraming beses upang buksan ang pinto hanggang sa mabuksan nila ang pinto ng mga driver sa pamamagitan ng paglalagay ng kanilang mga daliri sa tuktok ng pinto kung saan ito naka-buckle at pagkatapos ay hinila nila. Sa buong oras na hawak nila ang pintuan ay nakakaranas sila ng mga pagkabigla sa kuryente. Ang bawat panel sa kotse ay naka-buckle. Medyo mas maikli ang sasakyan! Ang pinto ng mga driver ay napinsala din ng isang tuod sa kanal.

Kapag nakabukas ang pinto sinabi nila huwag hawakan ang anumang bahagi ng metal. Kaya't maingat kong nag-swung sa paligid ng paglipat ng pulgada sa pulgada at lumabas nang mag-isa. Ang dalawang lalaki ay kumuha ng isang braso bawat isa at iginiya ako sa harap ng sasakyan pag-upo ko. Nangyari ito tulad ng paningin na mayroon ako.

Alam ko sa aking puso na kung maghiga ako mamamatay ako. Alam ko kung mananatili akong nakaupo ayos lang ako. Umupo ako na nakataas ang tuhod at nakahawak ang aking mga kamay sa dibdib at sa aking ulo. Sa sandaling umupo ako nagsimula akong magdala ng enerhiya sa aking katawan at nakita sa aking isipan ang lahat sa loob ng pag-aayos ng sarili nito nang mas mahusay kaysa dati. Ang bawat segundo ay nakatuon ako sa trabaho sa kamay ng muling pagbuo ng aking katawan.

Ang mga kotse ay humihinto kahit saan.

Ang mga airbag ay hindi epektibo sa isang maraming aksidente sa banggaan, dahil na- deploy nila ang unang epekto, na sa aking sitwasyon ay ang kanal at hindi kapag kailangan ko ito. Ang airbag noon ay walang silbi nang tumama ako sa poste (sa katunayan may mga bolts na dumidikit mula sa manibela kung saan ko ito hinampas).

Alas-5 ng hapon ng Linggo ng hapon sa taglamig, may ilaw pa rin ngunit malamig, maulap at may malamig na simoy.

Tumatakbo ang mga tao.

May isang babaeng lumapit na nakayuko sa tabi ko at sinabing siya ay isang nars. Tinanong niya ako ng maraming mga katanungan, na natatandaan kong sinasabi kong ok ako ngunit nasaktan ng husto at nagkakaproblema sa paghinga.

May naglagay ng pilak na "space blanket" sa paligid ko para sa init. Ang malamig na simoy ay umihip sa aking likuran.

Si Lynette ay naglalakbay nang halos isang oras sa likuran ko kaya alam kong kailangan ko siyang i-ring. Alam ko rin na wala pa siya sa mobile range. Sa kanyang sasakyan ay si Amber, Abril (step daughter) at ang aking kapatid na si Helen na buntis na may kambal.

Tumunog ako at nag-iwan ng mensahe,

"Hi Honey, ipapaalam lamang sa iyo na mayroon akong kaunting prang at dadalhin nila ako sa ospital para sa isang pagsusuri. Maayos ang lahat."

Pagkatapos ay pinatunog ko si Michael ng isang malapit kong kaibigan na nasa kampo at na nakatira sa bayan na napagdaanan ko na may 10 minuto lamang ang layo.

Tumunog ako at sinabi,

"Michael Nagkaroon ako ng isang malubhang aksidente sa sasakyan at kailangan ko ng iyong tulong. Si Lynette ay makakasama dito sa lalong madaling panahon at kailangan kita dito pagdating niya dito, nasa ganoon ako at ganoon ka-off. "

Dumating si Michael sa eksena ng halos 10 minuto

Tinanong ko si Michael na hanapin ang dalawang lalaki na naglabas sa akin ng kotse habang nais kong pasalamatan sila. Bumalik sa akin si Michael at sinabi na dapat hawakan ng NOBODY ang kotse dahil ang poste na na-hit ko ay nagdadala ng 66,000 volts at nasira ang mga insulator at ang 3 mga wire ay pinapadaan sa poste at sa sasakyan. Sinabi niya na ang sinumang hawakan ang kotse ay maaaring mamatay.

Lumipat siya sa paligid ng karamihan ng tao at tinanong ang lahat kung alam nila kung sino ang dalawang lalaki na naglabas sa akin. Hindi niya mahanap ang mga ito at sinabi ng mga tao na walang umalis sa lugar ng aksidente.

Dumating ang pulisya at tinanong ako kung nag-iisa ako sa kotse. Awtomatiko kong sinabi na "Hindi" Hindi iniisip kung bakit nila ako tinatanong. Lumayo sila at bumalik at tinanong ulit ako nag-iisa sa kotse at muli kong sinabi na "Hindi". Bumalik sila sa pangatlong beses at

tinanong na may malaking pag-aalala sa kanilang tinig na "mayroon bang tao sa sasakyan sa iyo?". Napagtanto ko kung bakit nila ako tinatanong habang naghahanap sila ng isang katawan. Nagulat ako na sinabi kong Hindi at ngayon sinabi na "Hindi, walang sinuman sa sasakyan ang kasama ko".

Dumating ang Ambulansya.

Nagtanong sa akin ang opisyal ng Ambulance. Napagpasyahan niya pagkatapos na kailangan kong pumunta sa pangunahing ospital sa pinakamalapit na lungsod

Sinubukan akong ihiga ng mga opisyal ng ambulansya sa board ng gulugod. Inilipat lang nila sa akin ang 2 cms paatras at sumigaw ako upang tumigil. Ang sakit ay hindi kapani-paniwala at alam kong hindi nila ako maaaring ibaba nang ganoon dahil sa lahat ng pag-igting sa aking katawan. Pagkatapos ay ibinalik nila ulit ako sa patayong posisyon.

Hawak-hawak ko ng mahigpit ang aking katawan upang maprotektahan ito ng halatang sirang buto-buto. Alam ko kung ibababa nila ako sa paraang nilalayon nila na may mangyari na isang kahila-hilakbot na maaaring magresulta sa aking kamatayan.

Sa aking ulo tinanong ko ang aking mga anghel "ano ang gagawin ko?"

Sinabi ng Aking Mga Anghel na kailangan kong maging matatag at sakupin, at sabihin sa kanila kung ano ang dapat gawin. Sinabi sa akin ng Aking Mga Anghel, "ulitin mo sa mga tao ang sinasabi namin sa iyo."

Kaya't inulit ko nang mariin sa lalaking Ambulansya kung ano ang sinasabi sa akin ng aking mga anghel ngunit hindi sinasabi sa kanya kung saan nanggagaling ang mga tagubilin, "Ito ang gagawin namin, ang isang pares ng mga kalalakihan ay hahawak nang husto sa gulugod na balakang laban sa aking likuran at dahan-dahang patuloy na itulak nang mas malakas hanggang sa ma-relaks ko ang lahat ng aking kalamnan (na sobrang higpit mula sa paghawak sa aking magkasama ang katawan) at papayagan kong gawin ng board ang lahat ng aking timbang. Kapag naramdaman kong nakakarelaks at nabitawan ko ang aking mga kalamnan pagkatapos ay buong nakahilig ako sa pisara. Pagkatapos sa aking senyas maaari mong simulan ang pagbaba ng board nang dahan-dahan at maayos upang hindi ko higpitan muli ang aking kalamnan. Kapag naibaba ako pagkatapos ay maaari mo akong i-inch sa pisara. Tatagal ng 15 minuto "

Pinagsama ko ang aking sarili sa pag-iisip habang pinapakawalan sa puntong ito kailangan kong magtiwala sa ganap sa mga lalaking ito at sa aking mga anghel. Alam kong inilalagay ko ang aking buhay sa kanilang mga kamay. Ginawa nila ito at sinabi kong simulang babaan ako at ang board ngunit dapat itong maging makinis at mabagal! Tumagal ito Kapag binaba na ako sinabi ko sa kanila na i-inch ako sa pisara.

Ginawa nila ito at saka binuhat ako papunta sa troli.

Sumama sa akin ang lalaking paramedic.

Minsan sa Ambulansya sinabi niya na bibigyan niya ako ng morphine at sinabi kong "Hindi". Tinanong niya ako "wala ka bang sakit?" Sinabi ko, "ang sakit na tulad ng hindi mo maiisip, hindi kapani-paniwalang sakit".

"Kaya bakit ayaw mo ng anumang morphine?" tanong niya.

Sumagot ako "Ang sakit ay ang tanging bagay na grounding sa akin sa planeta mundo. Ikn o w sa aking puso na kung ako ay nagkaroon ng morphine na Gusto ko lang sumama sa agos off sa

kamatayan. I know ang sakit ko s-iingat sa akin grawnded sa lupa, nang pinapanatili akong naroroon sa ang katunayan na ako pa rin ha ve ng isang pisikal na katawan " .

"Gusto kong 'makasama' kapag nakarating kami sa ospital at madama ang nangyayari sa akin upang masabi ko sa kanila kung ano mismo ang nangyayari. . Sa pagsasabi nito inilalagay ko rin ang aking sarili sa hinaharap na makakarating ako sa ospital na buhay at handang magbigay ng mahalagang impormasyon sa mga tauhan. Hindi ko kailanman inisip na namamatay . Kaya't sa mga susunod na araw, patuloy kong pinag-uusapan ang tungkol sa aking hinaharap at kung ano ang mangyayari. Hindi ito isang malay na pagpipilian ngunit isang resulta ng aking hindi matitinag na paniniwala na mabubuhay ako.

{bilang isang bata ay madalas akong nagkalagot ng aking mga daliri sa paa at nasasaktan sa matinding uri ng sakit. Isang araw tinanong ko ang aking anghel kung paano ko matatanggal ang ganitong uri ng sakit, sinabi ng aking anghel na "hindi mo matanggal ang sakit ngunit maaari mo itong tanggapin, maging isang kasama nito, mapagtanto na mayroon itong pagpapaandar." Kaya naisip ko sa sarili ko, ano ang pakay ng sakit? Napagtanto kong ang sakit ay sasabihin sa akin na may mali at ang lugar ng aking katawan na kailangan ng pansin. Kaya tinanong ko ulit ang aking anghel "Ang sakit ba ay isang tagapagpahiwatig ng isang lugar sa aking katawan na nangangailangan ng pansin?" Ang sagot ay "Oo".

Tinanong ko pagkatapos, "kaya kung makikilala ko na ang sakit ay nagawa ang trabaho nito at alam ko na ngayon ang pansin na kailangan ng lugar at sinisimulan kong gawin ang kinakailangang aksyon, kung gayon wala nang pangangailangan para sa sakit?" ang sagot pabalik ay "Oo".

Sinimulan kong sanayin ito bilang isang bata, sa palagay ko hindi na ako hihigit sa 10 taong gulang sa panahong nakikipag-usap ako sa aking mga Espirituwal na Katulong (mga anghel), at ang natutunan ko tungkol sa sakit ay gumana. Naiintindihan ko ang tungkol sa paglilipat ng enerhiya sa isang lugar na nangangailangan ng paggaling tulad ng pag-unawa ko tungkol sa pagpapatong ng mga kamay at kung gaano ito malakas para sa paggaling. Maaari kong kunin ang aking daliri ng paa at agad na tanggapin ang mensahe ng sakit at gumawa ng pagkilos na iyon

- 1) tanggapin ang mensahe ng sakit at salamat sa paggawa nito,
- 2) i- channel ang enerhiya sa lugar
- 3) ganap na mamahinga, itabi ang anumang pag-iisip na ang sakit ay "nasasaktan" lamang na nagpapadala ito ng isang mensahe na tinanggap na ngayon.
- 4) Ang sakit ay mababawasan kaagad at madalas na tuluyang mawala. }

Ang lalaking Ambulansya na kasama ko ay nagsabi na ang pagsakay ay magaspang hanggang sa susunod na maliit na bayan at sinabi kong OK.

Mabagal kaming naglakbay at walang mga sirena (hindi sigurado tungkol sa mga ilaw)

Mabagal at masakit ang pagsakay.

Naramdaman ko ang bawat paga at bawat galaw ay sobrang sakit. Nanatili akong nakatuon sa kung paano ko nais ang aking katawan, Pagkasyahin, Malusog, Malakas at Mabuti. Ipinapakita ko ang aking katawan na gumaling at kumpleto.

Makalipas ang ilang sandali matapos kaming magsimula para sa ospital ay tumunog ang aking mobile phone at nakita kong ito ang aking appointment na pupuntahan ko nang maaksidente ako. Sinabi kong kailangan kong tumawag. Kailangan kong ipaalam sa kanya na hindi ako darating dahil inaasahan nila ako at ang kanyang pamilya para sa hapunan. Sinabi niya na hindi niya tatanggalin ang leeg. Habang ang telepono ay nagri-ring sinabi ko nang mahigpit na i-

undo ito at sinabi niya lamang kung ipinangako kong hindi ko igalaw ang aking ulo. Sinabi kong Oo at inalis niya ito. Tumawag ako at sinabi kong hindi ako makakagawa ng aming appointment at kailangan kong mag-iskedyul muli ng dalawang linggo at OK lang siya. Humingi ako ng paumanhin at nagpaalam. Subconsciously ako ay set up ito na ako ay nagkaroon ng isang bagay upang pumunta sa kung paanong ako'y sumang *ganap na* malinaw na ang nais kong mabawi at maging sa na appointment sa isang linggo o higit pa.

Nagsalita din ako sa mobile phone kay Michael.

Dumating ako sa ospital kasabay nina Lynette at Amber. At nakarating din si Michael sa sasakyan niya.

Habang pinagsama ako narinig ko ang lalaking ambulansiya na nagsasabi sa mga nars tungkol sa akin, ngunit hindi makilala ang anumang sinabi niya. Nasa emergency section kami.

Nais nilang putulin ang aking damit at sinabi ko sa kanila na hindi ko hahayaang putulin nila ang aking polo shirt dahil ang shirt na suot ko ay isang napaka-importanteng shirt sa akin at nais kong magpatuloy sa suot nito. Ipinaliwanag nila kung gaano kahirap makuha ito at sinabi kong ok pagkatapos magsimula tayo.

Labis itong nasaktan upang matanggal ito dahil kailangan kong iangat ang aking mga braso at paikutin sila.

Nagkaroon ako ng bali ng tadyang at bali ng sternum at wala pa ring gamot na masakit.

Pumasok sina Amber at Lynette at dinampot ni Amber ang aking kamay at tinanong ako "Dad ayos ka lang ba?"

Sa puntong ito tumigil ang lahat at mayroong kumpletong katahimikan habang hinihintay nila ang aking tugon.

Binaling ko ang aking ulo at tiningnan ko siya sa mata at sinabi na itinuturo ang lahat ng mga nars at doktor sa paligid ko "kita ba ang lahat ng mga taong ito na tumatakbo?" "Opo" sagot ni Amber.

"Lahat sila ay tumatakbo sa paligid dahil sa puntong ito hindi nila napagtanto na magiging OK ako!"

Naririnig mo ang isang drop drop sa pin na emergency room. Walang lumipat o nagsabi ng anumang para sa marahil 15 sec.

Ngumiti si Amber at nakakarela at nagpatuloy kaming magkahawak.

Ako ay hindi sinasadya *sinusubukan* upang makipag-usap positibo at sinasadya employing pamamaraan tulad ng sa pagsasalita tungkol sa akin sa aking hinaharap, ngunit ito ay kung ano ang nangyari, karamihan sa mga pag-uusap at mga saloobin ako had ay nangasa palibot ko pagiging sa aking mga hinaharap na paggawa ng isang bagay sa isang tao. Hindi ko namalayan ito hanggang makalipas ang ilang taon, na ito ang nagawa ko.

Nagawa ko ang maraming gawain sa pagbuo ng aking panloob na disiplina upang magsalita nang makapangyarihan at positibo sa mga pangyayaring nahanap ko ang aking sarili.

Hindi ko pinayagan ang anumang negatibiti na pumasok sa aking kamalayan. Nilayon kong dalhin ang lahat ng mga nasa paligid ko sa aking larangan ng "ito ay kung paano ito

maglalaro". Naramdaman ko ang isang napakalaking pag-back mula sa espiritu at naramdaman ko ang pagkakaroon ng mga espiritu sa paligid ko. Nararamdaman kong matalas at malinaw sa aking paningin. Mayroong isang kumpletong kawalan ng takot. Patuloy akong nagtiwala na magiging maayos ang lahat.

Naniniwala ako na ang ginawa ko ay posible para sa lahat maniniwala ka sa Diyos, Hesus, Buddha, Mohammad, Espirito o sino man o kahit na sino man. Ito talaga ang lalim ng koneksyon sa iyong Diyos, o sa iyong sarili, na ginagawang posible kung anuman ang akala mo.

Maaari lamang itong mangyari kapag pinayagan mo ang iyong sarili na maging masugatan at pinayagan ang iyong sarili na mahal in ang SARILI mong walang kondisyon. Talagang may kinukuha ito, lalo na ang tapang.

Ito ay nangangailangan ng pagpapaalam sa lahat ng paglaban.

{Kapag lumalaban ako talagang nakatuon ako sa bagay na nilalabanan ko.

Kung ano ang darating sa akin ay naaakit para sa isang kadahilanan at hindi ko alam kung ano ang dahilan ng madalas. Kapag lumalaban ako sa isang bagay pagkatapos ay pinipigilan kong maranasan ito. Ang bagay na ito na tinututulan ko ay bahagi ng pundasyon na nagbibigay-daan sa akin na maitayo ang aking hinaharap SA TOP ITO. Kapag hindi ko ito pinapayagan sa aking buhay kung gayon ang aking buhay ay napupunta sa isang huwaran na humahawak at patuloy na lumalabas ang aking tinatangihan.

Hindi namamalayan nagpatuloy akong akitin ang karanasan na makakatulong sa aking lumaki sa taong kailangan kong maging minsan sa aking hinaharap, ang taong iyon ay makitungo sa isang pangyayari sa hinaharap na ang ikaw dito at ngayon ay hindi pa handa.

Gaano kadalas tayo makakarating sa isang lugar sa ating buhay at masasabi sa ating sarili na "Ang karanasan na aking naranasan sa nakaraan ay nakatulong sa akin na maging handa para sa susunod na pakikipagsapalaran sa aking buhay". Kapag tinanggap ko ang mga karanasan na naaakit sa aking buhay pagkatapos ay lumilipat ako sa buhay na may kalayaan at kadalihan at nagtatapos sa tamang lugar sa tamang oras.

Minsan nilalabanan natin ang dahilan na binibigyan tayo ng IBA upang gumawa ng isang bagay, kadalasan dahil ito ang kanilang dahilan, at nakikinabang sila at hindi tayo. Kapag tumingin ako, at syempre mahahanap ko, ang aking dahilan para magkaroon ng isang tiyak na karanasan, pagkatapos ay niyakap ko ang karanasan at tumigil sa paglaban.

Minsan lumalaban ako dahil hindi ako malinaw sa aking mas malaking layunin at ito ay tulad ng pagtulak sa kadiliman nang wala akong makita at hindi alam kung ano ang nasa harapan ko. Pag-isipan ito ... kapag hindi ko alam kung ano ang nasa harapan ko pagkatapos ay gugustuhin kong gumalaw nang mas mabagal ngunit kung alam ko kung ano ang nasa harap ko at madilim pagkatapos ay makakapagsulong ako nang mas kumpiyansa.

Kapag sumasalamin ako sa isang karanasan na naranasan ko nang malakas akong hawakan at tanungin ko ang sarili ko "ano ang naghanda sa akin para sa sandaling ito?" pagkatapos ay magkakaroon ako ng mga inspirasyon na makakatulong sa akin na maunawaan, makita, malaman at maramdaman kung paano ako naging handa sa nakaraang karanasan na ito para sa karanasan na ngayon ay nasasalamin ko.

Ilang dekada kong itinuturo ang bagay na ito at nagtrabaho sa **Buhay ito** .}

Humiga ako doon ng konti habang hawak ang kamay ni Ambers at kausap si Lynette.

Sa isang punto ay gulong ako sa isang gilid ng emergency room at may dalawang nars na nakatayo sa akin isa sa magkabilang panig ng trolley. Nag-uusap sila at ang isa ay nagsasabi na nagkakaproblema siya sa pagbubuntis. Nakikinig ako at sinabing "Maaari kitang tulungan!" Pareho silang gulat na gulat! Ipinaliwanag ko na namamahagi ako ng mga kamangha-manghang mga produktong pangkalusugan at mahusay na mga produktong personal na pangangalaga na maaaring makatulong sa kanya. Ipinaliwanag ko na ito ang mga produktong nagpapakain sa aking katawan ngayon upang matulungan itong itayo ulit ang sarili nito at hindi ito mga ordinaryong produkto. Ipinaliwanag ko ang kahalagahan ng pag-alis ng mga lason mula sa kanyang katawan at upang ihinto ang paglalagay ng higit pa. Ipinaliwanag ko na maraming mga produkto ng personal na pangangalaga ay maaaring may potensyal na mapanganib na mga sangkap sa kanila. Ipinaliwanag ko rin na ang aming pagkain ay walang parehong antas ng nutrisyon dito na dating mayroon ito.

Ipinaliwanag ko na maraming mga mag-asawa ang matagumpay na nabuntis pagkatapos magsimula sa mga produktong ito at inakala ng mga mag-asawa na maaaring ito ang mga produktong gumawa ng pagkakaiba. Kaya binigay ko sa kanya ang aking numero ng telepono at iminungkahi na tawagan niya ako sa loob ng ilang araw at aayusin ko ang produkto para sa kanya. Ginawa ko ito na para bang nakahiga lang ako sa trolley na handa nang umuwi. Kinuha niya ang aking numero ngunit hindi ako tinawag....

Gumawa sila ng cat scan at maraming mga x-ray. Pinilit ko pa rin ang walang morphine hanggang sa matapos ang mga x-ray.

Ginawa nila lahat ang lahat ng mga x-ray at pag-scan ng pusa, hindi ko alam kung bakit.

Naaalala ko sa panahon ng unang maraming mga x-ray na iniisip ang tungkol sa sakit at nagpupumilit na manatiling malay. Nang sinabi nila sa akin na kailangan nilang gawin muli ang lahat sa mga ito naalala ko ang pagrerelaks at simpleng pagtanggap nito at sa pagpunta sa isang Zen na lugar. Hindi ko masyadong natatandaan ang tungkol sa unang maraming mga x-ray ngunit naaalala ko ang pangalawang cat scan at x-ray na medyo malinaw.

Ang aking kapatid na si Helen ay pumasok at nakipag-usap, pati na rin si Michael ngunit dahil ito ang emergency room ay pinapayagan lamang nila ang bawat isa maliban kay Amber at pinayagan nila si Lynette na sumama sa kanya.

Nag-chat ako tungkol sa mga bagay-bagay, hindi ko talaga matandaan maliban sa nasiguro kong ang pag-uusap ay tungkol sa normal na pang-araw-araw na bagay, WALA tungkol sa aksidente o sa aking kalagayan.

Palagi akong malinaw at nakatuon sa kung paano ito maglalaro.

Huli na, sa palagay ko ay bandang hatinggabi, nang ako ay pinagsama sa Intensive Care Unit, sa yugtong ito sa palagay ko nakakatanggap ako ng morphine habang hindi ko naaalala ang sakit.

Ang isa sa aking mga kaibigan na kapatid na babae ay isang nars sa unit ng intensive care sa ospital na ito at sinabi niya sa aking kapatid na linggo makalipas na sinabi ng siruhano sa nars na nagmamalasakit sa akin na gawing komportable ako dahil mamamatay ako minsan sa gabi ...

Itinaas nila ako papunta sa malambot na himpapawitan at binigyan ako ng Doktor ng isang iniksiyong morphine nang direkta sa sternum. Sinabi niya na "Tutulungan ka nitong matulog". Sinabi ko sa kanya, "Hindi ako matutulog, marami akong dapat gawin". Tiningnan niya ako nang kakaiba, at tinanong "ano ang ibig mong sabihin?" Sumagot ako "May katawan akong itatayo !!"

Patuloy akong naghahatid ng enerhiya sa aking katawan sa lahat ng mga bahagi na kailangan ng paggaling. Nakatuon ako at naisip ang mga panloob na organo na muling binubuo ang kanilang sarili at "naging normal". Patuloy kong ginawa ito, buong gabi. Hindi ako nakatulog ng isang kindatan... masyadong abala.

Sina Lynette, Amber, April, Helen at Michael ay magkakahiwalay na pumasok upang mag-good night. Gumawa ako ng isang punto ng pagsasabi na makikita ko sila sa umaga, iningatan ko ang pag-uusap tungkol sa kanila at kung saan sila tumutuloy. Nag-book na sila ng kanilang sarili sa isang motel at kumain na ng hapunan. Nagpaalam ako at sinabi sa kanila na mahal ko sila at magiging maayos ako. Nais kong tiyakin sa kanila kaya hindi sila nag-alala tulad ng ALAM kong OK ako.

Nakipag-chat ako sa nars sa dulo ng kama, hindi ko maalala ang mga pag-uusap. (maaaring naaalala niya).

Sa isang punto sinabi ko na kailangan ko talagang umihi. Ibinigay niya sa akin ang bote at gaano man ako pagsisikap ay hindi ako naiihi dito habang nakahiga . Sinabi niya kung hindi ko mapamahalaan ito pagkatapos ay magsingit sila ng isang catheter. Sinabi kong WALANG PARAAN mangyari iyon!

Sinubukan ko ng higit sa isang oras na umihi sa bote ngunit hindi ko magawa. Hindi pa ako naiihi mula noong oras ng tanghalian noong Linggo, higit sa 15 oras na mas maaga.

Pagkatapos ay nakuha ko ang ideya na tumayo at umiwas. Tinanong ko ang nars na "Maaari mo ba akong tulungan sa kama?" at tinanong niya "para saan?" Sinabi ko na "tatayo ako at umihi" at sinabi niya na "hindi ko pinapayagan na tumayo ka!"

Sinabi ko na "Nakatayo ako, maaari mo akong tulungan na makatayo sa kama o gagawin ko ito nang mag-isa!"

Tinulungan niya ako at umabot ng 5 minuto para lang tumayo ako.

Nakatayo ako sa medyo madilim na nakahawak sa drip stand gamit ang aking kaliwang braso at umihi sa bote na hawak sa akin ng nars.

Pinunan ko ito at nagsimula itong umapaw sa sahig. Sinabi niya "maghintay at kukuha ako ng isa pang bote" sabi ko "hindi ako humihinto, wala akong ideya kung kailan ko magagawa ito muli". Ayokong pigilan ang agos. Patuloy na umaapaw ang bote sa buong sahig.

Nagsimulang tumawa ang nars at sinabi na "Wala pa akong nakikitang napunan ang isa sa mga ito! Kailangan ko lang itong ipunas! "

Tumawa ako sa sarili ko na ang pagtawa sa puntong ito ay hindi isang pagpipilian. Ang tawa kong iyon sa loob ay makabuluhan para sa akin.

Tumagal pa ng 5 minuto upang maibalik ako sa kama. Nagsimula kaming mag-chat ng nars at natatandaan kong nagtanong siya kung ano ang ginagawa ko na kailangan kong gisingin. Ipinaliwanag ko kung bakit hindi ako natutulog at ang gawaing ginagawa ko.

Partikular kong naghahatid ng enerhiya sa paligid ng aking katawan, nakikita ang aking katawan na nagliliwanag ng maliwanag na ilaw at pinupunan ang anumang mga lugar na walang ilaw o hindi kasing maliwanag ng iba.

Ganito ko ito nagawa.

Tumingin ako sa sansinukob at naisip ang aking mga bisig na umaabot sa uniberso tulad ng pag-scoop ko sa uniberso hanggang sa isang yakap. Ang paggawa nito ay pagguhit sa enerhiya, labis na patuloy itong umaapaw sa aking mga bisig kaya't bawat pagwawalis ay naisip ko ang isang ganap na kasaganaan ng enerhiya na ito kaya alam kong may MAS HIGIT kaysa sa kailangan ko para sa aking sarili. Naisip ko na dumarating ito sa tuktok ng aking ulo sa pineal gland (sa korona) at inililipat ito sa aking katawan sa kung saan sa tingin ko kinakailangan ito. Nakita ko ito gamit ang mga tambak na nutrisyon ng stock, na naimbak ng aking katawan sa iba't ibang lugar sa aking katawan, mula sa mga kamangha-manghang mga pandagdag na kinukuha ko. Sa loob ng ilang taon sinabi ng mga tao sa akin dati na "Bakit ka kumukuha ng maraming mga pandagdag?" at ngumiti ako dati at sinasabing "Dahil kaya ko". Sa tuwing tatanungin ako ay tiwala lang ako sa aking sarili at patuloy na kinukuha ang mga ito. Pagkatapos lamang ng aksidente nalaman ko kung gaano kahalaga ang kumuha ng mga pandagdag para sa pag-iwas at sa kaso ng mga aksidente. Karamihan sa mga tao ay kulang sa pagkaing nakapagpalusog at sa gayon sa isang kagipitan kapag ang kanilang mga katawan ay nangangailangan kaagad ng hilaw na materyal para sa gawaing pagkumpuni pagkatapos ay ang katawan ay kailangang mag-scavenge mula sa ibang lugar na itinuturing nitong hindi gaanong mahalaga. Naniniwala ako na ito ay isang mahalagang bahagi ng aking kaligtasan .

Minsan sa gabi ay nagse-set up ako ng isang malaking funnel at tinanong ko ang aking mga anghel na i-channel ang enerhiya na ito para sa akin at ipadala ito sa funnel. Sa ganitong paraan maaari kong gumugol ng mas maraming oras sa pag-iisip ng aking katawan na muling pagbuo at paggawa ng lahat ng mga aktibidad sa aking hinaharap na naisip kong MAAARI kong gawin.

Nagpunta ako para sa isang paglalakbay sa pamamagitan ng Himalayas sa Nepal noong kalagitnaan ng dekada otso at gustung-gusto ko ito at palaging nais na bumalik. Mula sa sandaling ipinanganak si Amber ay ipinapakita ko sa kanya ang mga slide ng paglalakbay at pinag-uusapan kung gaano ito kahusay kapag kasama natin itong ginagawa nang siya ay nasa 20 taong gulang at halos animnapung ako. Palagi kong nalalaman na kailangan kong maging bata sa puso upang magawa ito at magkaroon ng isang malakas na malusog na katawan. Karamihan sa aking buhay ay nagkasakit ako o nasasaktan ng napakasamang likod o pananakit ng ulo atbp. Nakita ko ito bilang aking pagkakataon na muling itayo ang aking katawan na MAS MAAYO kaysa noon. (Hindi ko tinukoy ang "bago *ang aksidente* " nang mas maaga sa aking buhay ..)

Ang gabing iyon sa masidhing pangangalaga ay ang pinaka-nakatuon sa aking naroroon at ang pinakamatagal din na tuloy-tuloy akong nakatuon.

Kinaumagahan dumating ang siruhano ng lalamunan sa kanyang pag-ikot at maraming tao (Mga Doktor) ang kasama niya , humigit-kumulang na 12 . Namangha yata sila na buhay pa ako.

Tumayo siya sa dulo ng aking kama at tumingin sa aking tsart. Tumingin siya sa akin at sinabing "mayroon kang ilang mga seryosong pinsala . "

Tumingin ako sa kanya at sinabi na "Tama ba yan ....." Malinaw ako na hindi tatanggapin ang premise ng kanyang pahayag.

Sumagot siya na "Kakailanganin kong maglabas ng isa at kalahating bage s at iyong pali. Kapag nagpapatakbo ako magagawa kong masuri kung may kailangan pa akong gawin. "

Tumingin ako at tinuro siya saka sinabi "You are the thoracic surgeon right?"

Sumagot siya ng "Oo"

Muli na itinuturo ang aking daliri sa kanya saka ko sinabi ng direktso sa kanya "mabuti, ang iyong trabaho ay sabihin sa akin kung ano ang kailangan kong gawin upang matiyak na hindi kailanman mangyayari". Kapag sinabi ko sa akin itinuturo ko sa aking sarili at pagkatapos ay bumalik sa kanya para sa natitirang bahagi ng pangungusap.

Ang mga taong kasama niya lahat ay humakbang paatras.

Tumingin siya sa akin ng ilang minuto, tahimik, hinihiling ko sa aking mga anghel na tiyakin na nakuha niya ang impormasyong kailangan niya, at pagkatapos ay sinabi niya nang tahimik at kalmado, "ipakita sa iyo ng mga nars kung paano gawin ang isang sinusupportahang ubo at gusto ko ikaw ay umuubo ng maraming dugo hangga't maaari. Gusto ko rin na maglakad ka sa paghinga ng malalim at umubo ng maraming dugo hangga't maaari. " Sinabi kong "ok".

Umalis siya at pasimpleng nagkatinginan kami ng nurse.

Nagkaroon ako ng bali na sternum at bali na tadyang ...
Ang ideya ng pag-ubo at paghinga ng malalim... ..

Humiga ako doon sa isang oras na nagtitipon ng lakas ng loob na bumangon at maglakad-lakad.

Sinabi ko tuloy sa nars na kailangan ko ng tulong niya upang makabangon sa kama at sinabi niya na "Hindi ko pinapayagan kang bumangon."

Sinabi ko na "Sinabi ng Dok na kailangan kong bumangon at maglakad at huminga nang malalim at iyon ang gagawin ko".

Mariing sinabi niya na "hindi niya sinasadya ngayon"

Sumagot ako, "Ginagawa ko ito ngayon at matutulungan mo akong bumangon o bumangon ako nang mag-isa."

Medyo may ngisi siya sa mukha at tumulong sa akin. Tumagal ng humigit-kumulang 5 minuto upang matulungan ako mula sa kama at tumayo. Ito ay parang isang tagumpay na nakatayo roon. NABILANG-LABOT ako. Isang hakbang bawat 5 segundo. Huminga ako ng malalim at umuubo ng dugo tulad ng ginawa ko nang ilang beses na habang nasa kama. Sa tuwing umuubo ako ng dugo ay humihinto ako. Tapos tumungo ulit. Nakuha ko ang tungkol sa 15 mga hakbang ang layo mula sa kama at ako ay ganap na napalis. Wala akong natitirang lakas at tumalikod ako at hindi makapaniwala kung gaano kalayo ang kama. Inilagay ko ang 15 hakbang pabalik sa kama tulad ng pagtalakay ko noong nakaraang gabi. Itakda ang aking mga paningin dito at mailarawan ang aking katawan na tumutugon. Bumalik ako sa kama at humiga doon na gumagaling.

Ang aking katawan ay hindi kapani-paniwalang mahina. Nagpapatakbo ako ng isang bilang ng mga marathon sa aking buhay at ang labinlimang mga hakbang na pinapagod ako higit pa sa ginawa ng alinman sa mga marathon.

Sa aksidente ang bawat kalamnan sa aking katawan ay nawalan ito ng lakas at parang ako ay isang sanggol na kinakailangang buuin muli ang lakas ng bawat kalamnan.

Patuloy akong nagtatrabaho sa pag-channel ng enerhiya sa aking katawan at pag-iisip ng aking katawan na muling itinatayo.

Nakaupo pa rin ang nars sa dulo ng aking kama at pinagmamasdan ako tulad ng ginawa ng iba pang buong gabi.

Matapos ang isang oras sinabi kong handa akong gawin itong lahat muli. Tinulungan niya ako at umalis na ako. Natapos kong gawin ang isang buong lap sa paligid ng intensive care unit.

Muli ay bumalik ako sa kama ko na kumpletong gumastos.

Habang nakahiga ako doon tinanong ako ng nars, "napagtanto mo kung gaano ka swerte?"

Sumagot ako, "Hindi hulaan ko, kung saan marahil ay tinatanong mo ako ng tanong"

Sinabi niya, "Mayroong isang bagay na tinatawag nating bilis ng kamatayan para sa ilang mga aksidente sa sasakyan, nangangahulugan ito na para sa bilis na iyon at higit sa lahat ang namatay sa sasakyan. Para sa ulo sa mga banggaan sa isang nakatigil na bagay (tulad ng isang poste) ang bilis ng kamatayan ay animnapung km / oras. Sa linggong ito mayroon kaming dalawang magkakahiwalay na mga tao dito na may eksaktong kaparehong aksidente sa iyo, isang ulo sa banggaan direktso sa isang poste. Parehas silang gumagawa ng animnapung kilometro sa isang oras at pareho silang namatay, subalit ikaw ay gumagawa ng 85 km / oras at nabuhay ka. Napakaswerte mo. "

Alam kong hindi ito swerte ngunit nadama ko rin na ayaw niyang malaman kung paano ko ito nagawa. Humiga ako doon at tinanong ang aking mga anghel "paano ako nakaligtas at hindi sila?"

Ang tugon mula sa kanila ay malinaw at "humingi ka ng tulong"

Tinanong ko sila, "ano ang ginawa ng iba?"

Sinabi nila "sila s ee poste pagdating up at sabihin 'Ay naku !! Mamamatay ako!' at sila ay namatay. "

Humiga ako doon na iniisip iyon sandali.

Naisip ko ang lahat ng gawaing pansarili kong pag-unlad na nagawa ko sa aking sarili sa mga nakaraang dekada at kung paano ko hangarin na alamin ang aking mga hangganan (o ang walang limitasyong aking sarili) at kung paano ko natutunan na magtiwala sa aking sarili at kung ano ang nararamdaman ko. Napaisip ako tungkol sa paglaki ko kung paano ako nag-alala tungkol sa kung ano ang iniisip ng iba tungkol sa akin, at kung ginagawa ko ang "tamang" bagay. Akala ko tungkol sa maraming mga bagay-bagay. Alam kong hindi ito swerte ...

Tiningnan ko ang aking buhay at napagtanto ang mga napiling pagpipilian noong sinabi sa akin ng lahat na huwag gumawa ng isang bagay na hindi *nila gusto*, ngunit alam kong tama para sa *akin*.

5 taon pagkatapos ng aksidente ay nagsasagawa ako ng isang pagsasanay sa aking negosyo para sa halos 100 mga tao at nagsimulang sabihin ang kuwento ng oras na ako ay nag-sky diving, pagkatapos sa gitna ng pagsasanay ay bigla kong napagtanto na kung hindi ako nagpunta sa langit na diving ay maaaring posibleng namatay sa aksidente. Tumayo ako sa harap

ng silid na kitang-kita na gumalaw at pakiramdam ko pinahahalagahan ang aking lakas at kahandaang sundin ang alam ko sa aking puso na tama para sa akin. Hayaan mong ibahagi ko sa iyo ang kwento ...

Bumalik sa kalagitnaan ng ikawalo (aking kalagitnaan ng twenties) nakatira ako sa isang malaking bayan sa bansa Victoria at isang gabi ay pinapanood ko ang isa sa mga palabas sa istilo ng buhay at may isang bahagi sa Tandem sky diving kung saan mo isinasali ang iyong sarili sa isang taong nagawa isang pares ng libong mga jumps upang malaman nila kung ano ang kanilang ginagawa at pagkatapos ay tumalon ka mula sa isang perpektong mahusay na eroplano at bumulusok sa libreng pagbagsak ng lupa. Gusto kong gawin ang diving sa langit sa loob ng maraming taon ngunit alam kung gagawin ko ito nang nag-iisa marahil ay mamamatay ako. Nagkaroon ako ng masamang pakiramdam tungkol sa cord na hindi gumana at ang chute ay hindi nagbubukas. Kaya't sa pag-diving ng langit ng tandem ay hindi ko dapat alalahanin iyon dahil ang taong may karanasan ay maaaring hawakan ang anumang sitwasyon. Inilagay ko ang istasyon ng TV kinaumagahan at nalaman kung saan nila ginawa ang tandem na paglukso. Nasa labas ito ng Sydney . Ok lang iyon habang ang aking ama ay nanirahan sa Sydney at maaari akong umakyat at manatili sa kanya at manghiram ng kotse. Nag-book ako ng flight, nag-ring sa kanya at sinabi sa kanya na darating ako, (sapat ang talino ko na huwag sabihin sa kanya kung bakit ako darating).

Nakarating ako sa Sydney apat na araw pagkatapos kong makita ang palabas at humiram ng kotse at hinatid ang dalawang oras sa airstrip na kanilang pinamamahalaan.

Maaari kong idagdag na sa oras na ito ay nagkakaroon ako ng maraming problema sa isang relasyon. Mahal ko ang batang babae na ito ngunit hindi ito nag-eehersisyo. Nagbabasa din ako ng libro ng Richard Bach's na tinawag na Bridge Across Forever. Ang librong ito ay tungkol sa konsepto ng mga ka-kaluluwa at kung kami ba talaga ang nakalaan para sa isang partikular na tao. Ang bahagi ng aklat na nababasa ko noon sa oras na nakarating ako sa Sydney ay nang hindi makayanan ni Richard ang relasyon sa kanyang soul mate at umakyat sa isang maliit na solong eroplano ng makina . Bumagsak ito at hindi gumana ang chute. Kapansin-pansin ang sitwasyon kung ano ang inaayos ko para sa aking sarili. Nagtataka ako kung sinusubukang sabihin sa akin ni Spirit na huwag sundan dahil mamamatay ako bago ang aking oras. Sa aking puso alam kong mahalagang sundin ito. Alam kong nais kong lupigin ang takot sa kamatayan. Alam kong mahalaga ito. Tumagal ng 20 taon pa upang maunawaan ko kung gaano kahalaga. Alam ko rin na ang dalawang araw na iyon sa Sydney ay malakas na itinatag sa akin sa aking buhay upang maitulak ang takot at hindi mapigilan ng hindi kilalang.

Pagdating ko sa airstrip abala ito sa mga eroplano na mag-aalis at ang mga tao ay gumagalaw saanman. Ito ay isang magandang araw na napakaliit na ulap at ang araw ay nagningning.

Nagrehistro ako at binayaran ang aking pera. Ipinaliwanag nila na ang pera ay hindi maibabalik. Dinala nila ako sa pagsasanay at inakma ako.

Ang hangin ay tumaas at pagkatapos ay sinabi sa akin na sa itaas ng isang tiyak na bilis ng hangin ay hindi sila maaaring magkasamang sumisid bagaman nangyayari ang regular na pagsisidsik sa kalangitan. Sa maghapon habang hinihintay kong mamatay ang hangin nabasa ko ang aking libro at pinapanood ang iba pang langit na sumisid at binisita ang banyo nang maraming beses na wala nang natitira sa akin...

Naghintay ako buong araw mula bandang 10 am hanggang sa pagdidilim . Pinaka paumanhin nila at sinabi kung bumalik ako ng 5 ng umaga ng umaga ang hangin ay laging mababa sa oras ng umaga at makakakuha ako ng tumalon. Sabi ko ok at umuwi na.

Nakauwi ako sa bahay at naghapunan, binasa ang aking libro buong gabi, nais kong malaman kung namatay si Richard. Sinusubukan kong malaman kung mayroong anumang mensahe para sa akin sa libro. Ang kwentong ito ay nangyari bago ko malaman kung paano makipag-usap nang napakalinaw, tulad ng ginagawa ko ngayon, sa aking mga anghel / katulong na espiritwal.

Maaga akong bumangon sa kama at uminom ng kaunting agahan na alam kong ang anumang papasok sa puntong ito ay dumidiretso sa akin ...

Dumating ako sa airstrip ng 5 am at ang hangin ay pa rin. Namangha ang mga lalaki na nagpakita ako. Sinabi nila na walang tao ay *kailanman* bumalik sa susunod na araw. Dinala nila ako sa eroplano at sa tuktok sinabi sa akin na lumabas sa maliit na metal plate sa tuktok ng gulong. Ang plato ay sapat lamang para sa isa at kalahating hanay ng mga paa. Nakabitin ako sa metal bar na walang **takot**. Talagang nararamdaman kong tumatalon ako sa aking kamatayan.

Hindi ako magbubunot at kung sinadya kong mamatay dito at ngayon gayon din ito. Sumigaw ang lalaki sa akin ng sumigaw ng "Tumalon" at bumitaw ako. Sa puntong iyon napunta ako sa semi kamalayan. Ang aking mga mata ay bukas ngunit ang lahat ay itim. Hindi ko namamalayan ang aking kapaligiran, o kung nasaan ako o kung ano ang nangyayari. Ngunit may naririnig akong boses na malayo. Ang tinig ay sumisigaw sa akin upang i-tuck up ang aking mga binti habang kami ay nasa isang tumble. Nasa tabi mismo ng tainga ko ang kanyang bibig ngunit parang isang milya ang layo nito. Makalipas ang ilang sandali ay itinaas ko ang aking mga binti, hindi ko alam kung ano ang nangyayari o bakit. Ito ay pakiramdam ng isang panaginip at na ako ay nakakulong sa isang pangsanggol na posisyon at wala akong ideya kung ano ang nangyayari o kung nasaan ako. Habang itinatago ko ang aking mga binti, nag-flat out kami sa spin at sinabi niya sa akin na "isang segundo pa at hihilahin ko ang rip cord".

Malaya kaming nahuhulog sa lupa at alam ko sa yugtong ito na walang *ganap na* magagawa ko tungkol dito. Kung mamamatay ako sa puntong ito hindi ko ito mapigilan. Kaya't napagpasyahan kong tangkilikin ang biyahe. **Tinanggap ko ang sitwasyon ko.**

Tumingin ako sa paligid at hindi makapaniwala kung gaano kakaiba ang maranasan pa rin ang pakiramdam ng pagbagsak at pagbilis.

Maya maya hinila niya ang rip cord at naglabas ako ng isang "whoopie" !!! Sinabi niya sa akin na "Ginagawa nilang lahat iyan". Bumaba kami at nakarating sa loob ng maliit na bilog. Ang lahat ng iba pang mga maninisid sa langit ay lumapit sa akin at tinanong "Mahal mo ba ito?"

Sumagot ako ng "Ganap!"

Sinabi nila pagkatapos na "Kaya gagawin mo ulit ito?"

Sumagot ako ng "Hindi"

Tinanong nila akong lahat,

"Bakit hindi?"

Sumagot ako na "sapagkat nandoon na ako at nagawa iyon!"

Ang karanasan na iyon ang nag-set up sa akin kaya't napakawalan ko ang takot ko sa kamatayan.

Bumalik sa ospital sa intensive care unit.

Sa araw ay hindi pa rin ako nakatuon sa pagpapagaling ng aking sarili.

Sa pangatlong beses na bumangon ako upang maglakad at huminga ng malalim ay umalis ako sa paligid ng masinsinang pangangalaga. Sa tuwing pupunta ako sa aking paglalakad ang nars ay nasa tabi ko mismo handa na tumulong kung kinakailangan. Hindi niya ako hinawakan kapag naglalakad, naramdaman ko yata ang kahalagahan ng paggawa ko para sa sarili ko.

Sa pangatlong beses na sinabi niya sa akin ang "Ano ang nakikita mo sa paligid mo?"

Sumagot ako ng "Isang buong maraming walang malay na tao"

Sa loob ng 16 na oras o mahigit na ako sa masinsinang pangangalaga ito ang tanging oras na tumingin ako sa anumang iba pang mga pasyente, hindi ko pinansin ang mga ito ay wala sila sa aking kamalayan o kamalayan.

Sinabi niya pagkatapos na "Bakit sa palagay mo iyon?"

Hinawakan ko ang aking kamay sa kanya, palad at sinabi na "Ayokong malaman, nakatuon ako sa pagaling!"

Pagkatapos ay sinabi niya sa akin na "Tinawag ko ang iyong siruhano bawat 15 minuto at sinabi sa kanya na hindi ka kabilang sa aking Intensive Care Unit". Ngumiti ako at pumayag sa kanya.

Sa oras na ito sa aking paglalakad ay gumawa ako ng dalawang buong lap ng malaking silid. Sa panahon ng pangalawang kandungan ay tinanong niya ako "Gusto mo bang maligo?"

Tumingin ako sa kanya at sinabi na gagawin ko at sigurado akong makakatulong ito sa aking pakiramdam na mas maayos at pakiramdam ay maganda at nagre-refresh.

Nang makabalik ako sa kama, sinabi niya na magiging kaunti siya habang hinahanda ang lahat at darating siya at babawi ako sa lalong madaling panahon. Iniwan na niya ako ngayon nang mag-isa. Isang malinaw na pag-sign na nakikita niya akong gumagaling (bagaman hindi ko namamalayan ito sa oras na iyon).

Makalipas ang kalahating oras bumalik siya at nakuha ako. Tumayo ako na nangangailangan pa rin ng tulong niya at tumungo na kami sa shower.

Hinubaran niya ako at pinaupo ako ng hubo't hubad sa isa sa mga puting plastik na upuan at inilagay sa kamay ko ang shower na handheld at sinabi na babalik siya kaagad. Wala akong galaw, ang magawa ko lang ay umupo doon sa parehong posisyon na inilagay niya ako. Hindi ko talaga nagawang ilipat ang tubig.

Tila wala na siya saglit nang bumalik siya at isinubo ang ulo sa pintuan. Tinanong niya kung ok ang ginagawa ko kung saan sinabi kong oo.

Sinabi niya pagkatapos na "Mayroon akong ilang mga nars dito tama ba kung pumasok sila?"

Napakalaking ngiti sa aking mukha tinanong ko "at ano ang nais nilang makita?"

Tumugon siya nang may kaibig-ibig na tawa "Gusto ka nilang makita sa shower!"

Tumawa ako pabalik na sinasabing "Akala ko ... dalhin mo sila!"

Ang iba pang mga nars ay sumisiksik sa shower room habang nakaupo ako doon na nakahubad na nakahawak sa shower. Aking nars sinabi "kung gaano katagal d o sa tingin mo ito intensive care unit ay naging dito?"

Sinabi ko na "Hindi ko alam, a siguro 70 taon na yata. "

Sinabi niya na "oo, at ikaw ang una na naligo dito. Kami ay hindi maaaring may korte out kung bakit sila maglagay ng isang shower sa isang Intensive Care Unit saan ang mga tao ay binibigyan sponge bath! "

Nagtawanan kaming lahat.

Ipinagpatuloy nila na ipaliwanag kung paano palaging ginagamit ang shower bilang isang silid ng imbakan kaya kailangan nilang malinis at linisin ito.

Si Lynette at Amber ay madalas na bumisita sa akin sa maghapon.

Pagsapit ng ika-4 ng hapon ay maayos na ang dumating at pinagsama ako sa Intensive Care at dinala ako sa isang ward.

Matapos akong mapunta sa ward, isinakay ako nina Lynette at Amber sa cafeteria ng ospital at lahat kami ay sabay na kumain at nag-usap tungkol sa mga ordinaryong bagay.

Nitong Lunes ng gabi ay gugustuhin kong matulog ngunit may isang nars mula sa impiyerno sa ward na binugbog ang lahat ng mga tray at mops at balde at malakas na lumakad buong gabi.

Ako ay hadhad sa aking dibdib ng isang napaka-espesyal na cream sa pagpapagaling at pagkuha ng mga espesyal na pandagdag sa nutrisyon na karaniwang kinukuha ko araw-araw . Dinala sila ni Lynette para sa akin.

Sa Martes ng umaga maayos ang dumating at dinala ako muli sa x-ray at kumuha sila ng higit pang mga x-ray ng dibdib at pagkatapos ay isinakay ulit ako sa aking kama.

Bawat oras at kung minsan ay mas madalas akong namamasyal pataas at pababa sa mga pasilyo na humihinga pa rin ng malalim at umuubo pa rin ng kaunting dugo. Ako ay malaya at gumagalaw sa isang tulin ng bahagyang mas mabagal kaysa sa normal na lakad.

Mayroon akong ilang mga tawag sa telepono at ilang mga bisita. Ang isa sa mga bisitang ito ay ang nars ng intensive care na kaibigan ng aking mga kapatid na babae.

Nang nasa ward ako ay dumating ang isang nars na nagsasagawa ng isang pag-aaral sa kung ano ang sanhi ng mga pinsala sa malubhang aksidente sa sasakyan upang maiayos ng mga tagagawa ng kotse ang mga disenyo ng mga kotse upang mabawasan ang mga pinsala na ito.

Maraming tanong siya

Isang tanong ay "mayroon bang anumang hadlang sa aking paningin?"

Ang sagot ko ay "Oo"

Tinanong niya "At ano iyon?"

Sinagot ko ang "Ang aking mga eyelids!"

Isinulat niya ito hindi napagtanto na gumawa ako ng biro at pagkatapos ay tumingin siya sa akin at nakikita kong tinatasa niya ako. Tumawa siya saka.

Sinabi ko pagkatapos na "ang alikabok ng airbag ay huminto sa akin mula sa kakayahang makita kung saan patnubayan ang kotse patungo sa kaligtasan"

Ang nars ay isang madre din. Pinag-usapan niya ako tungkol sa kung gaano ako kapani-paniwala na buhay ako. Habang siya ay nakikipanayam sa akin isang engineer ay tinatasa ang aking sasakyan. Pagkalipas ng isang linggo nang tignan namin ng kaibigan kong si Michael ang kotse at kolektahin ang ilang bagay dito ay tinanong ng lalaki na nag-iimbak nito kung "ilan ang namatay dito?" Michael sinabi na walang isa di e d, at ikaw ay tumitingin sa mga tao na survived ito. Nagulat siya at sinabi kung gaano ako kapani-paniwala na ako ay buhay (o magkatulad na mga salita)

Sa Miyerkules ng umaga ang thoracic siruhano ay dumating upang makita ako at hinila ang kurtina sa paligid sa akin at iling ang kanyang ulo mula sa gilid sa gilid na nagsasabing "Wala pa akong nakitang katulad nito ..."

Sa puntong ito naisip ko talaga, "marahil ito ay mas masahol kaysa sa pinapayagan kong mapagtanto ... .."

Sinabi niya, "Hindi ako naniniwala sa mga x-ray na kinuha ko kahapon na tumawag ako sa tuktok na siruhano ng thoracic mula sa Melbourne at siya at ako ay 24 na oras na gising sa paglalagay sa mga x-ray mula Linggo ng gabi at kahapon ng umaga at sumang-ayon siya sa aking orihinal na pagsusuri ng paglabas ng isa at kalahati ng iyong baga. Sumasang-ayon din siya sa aking kasalukuyang diagnosis, na mayroon ka ngayong dalawang bagong baga ng isang tinedyer na hindi naninigarilyo "

Sinabi ko na "Ako ay 43 taong gulang"

Sinabi niya, "Alam ko ..."

Tuwang tuwa ako ... Nagtagumpay ako...

Tinanong ko "ano ang nangyayari ngayon?"

Sumagot siya, "Maaari kang umuwi"

Tinanong ko "gaano kabilis?"

Sumagot siya "sa pinakamabilis na panahon. Naririnig ko ang iyong ginagawa healing pamamaraan at na you ay din ang pagkuha supplements, at ito malinaw ay gumagana para sa iyo at nais mong maging mas mahusay na off sa bahay. "

Nang dumating ang aking pag-angat makalipas ang isang oras upang maiuwi ako, lumabas ako ng ospital sa ilalim ng aking sariling singaw.

Sa loob ng dalawang linggo ng aksidente nagawa kong tumama ang aking dibdib tulad ng Tarzan.

Ang aking bali na tadyang at bali na sternum ay gumagaling nang maayos.

Hindi ba kamangha-mangha kung lahat tayo ay nagtiwala sa ating sarili at sa mga ideya at inspirasyon na kinukuha natin?

Gaano ba talaga tayo katiwala sa ating sarili?

Alam ko sa mga nakaraang taon mula noong 1987 ang paniniwala at tiwala na mayroon ako sa aking sarili at kung ano ang may kakayahan ako , ay tumaas nang labis. Pangunahin ito dahil sa parehong gawaing ibinabahagi ko ngayon sa pamamagitan ng www.enjoyinnerpeace.com.au Sa website na ito maraming mga item na nagbibigay-daan

sa iyo upang ituloy ang iyong paglago sa espiritu habang nasa bahay o sa pamamagitan ng pagbabahagi sa iba pang katulad na mga taong may pag-iisip sa parehong paglalakbay.

Kung nais mong malaman kung paano gumana sa iyong Mga Patnubay sa Espiritu tulad ni John o nais na matuto nang higit pa tungkol sa kung sino ka, saan ka nanggaling , saan ka pupunta at kung bakit ka narito , pagkatapos ay pumunta sa h ay ang web site na www.enjoyinnerpeace.com.au

Kapag nandoon na sa site niya

Una panoorin ang 20 minutong video sa tab na Our Story

Pangalawa bumili ng isang e-book.

Sa ikatlo maaari kang bumili ng isang Home Study Program ,kung saan maaari mong magtrabaho sa pamamagitan ng sa inyong sarili , sa iyong sariling tahanan

Pang-apat na i-book ang iyong sarili para sa isang isa sa isang konsulta para sa Orientation Profile kung saan itinatag / pinong malinaw ang malinaw na dalwang komunikasyon sa iyong mga katulong na espirituwal.

Depende sa kung gaano kalayo gusto mong ituloy ang iyong mga espirituwal na paglago doon ay higit sa 600 mga kurso sa espirituwalidad at marami pang ibang mga serbisyo na makukuha.

Galugarin ang website www.enjoyinnerpeace.com.au at kung mayroon kang anumang mga katanungan na magtanong lamang .

Nilibot ni John ang mundo na nagtuturo sa mga tao kung paano makipag-usap sa kanilang Mga Patnubay sa Espirituwal, magtiwala sa kanilang sarili, hanapin ang layunin ng kanilang buhay at magkaroon ng lakas ng loob na ituloy ito.

Kung nais mong dumating si John sa inyong lugar pagkatapos makipag-ugnay sa kanya o sa kanyang tauhan sa pamamagitan ng www.enjoyinnerpeace.com.au web site.

Gayundin kung ikaw ay din matatas sa Ingles at mayroong mga error sa translasyon mula sa Ingles na bersyon sa ito isinaling bersyon mangyaring ipaalam sa aking opisina alam at kung ikaw ay masaya sa Suriin ulit ang pagsasalin para sa amin at pagkatapos kami ay maligaya forward ang salita dokumento na bersyon para sa mag edit ka. Maraming salamat po sa pagtulong sa amin ☺